

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **P. V.,** zastoupený JUDr. Danielem Ševčíkem, Ph.D., advokátem se sídlem Kobližná 19, 602 00 Brno, proti žalovanému: **Magistrát města Brna,** Kounicova 67, 602 00 Brno, o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 25. 8. 2011, č. j. 30 A 38/2011 - 42,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Odůvodnění:

Shora označeným rozsudkem Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) zamítl žalobu žalobce na ochranu proti nečinnosti žalovaného podle § 79 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), kterou se žalobce v žalobním petitu domáhal toho, aby žalovaný provedl dle § 123e odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších změn (dále jen „zákon o silničním provozu“) odečet čtyř bodů registru řidičů dosažených žalobcem v rámci bodového hodnocení porušení vybraných povinností stanovených předpisy o provozu na pozemních komunikacích.

Žalovaný dopisem ze dne 24. 2. 2010, č. j. ODSČ-78/B-10, oznámil žalobci, že dosáhl ke dni 21. 2. 2010 celkového počtu 12 bodů v bodovém hodnocení podle zákona o silničním provozu. Zároveň žalobce vyzval, aby v souladu s § 123c odst. 3 zákona o

silničním provozu do 5 pracovních dnů od doručení oznámení odevzdal řidičský průkaz, a poučil ho, že uplynutím této lhůty pozbude řidičského oprávnění. Proti provedení záznamu podal žalobce námitky podle § 123f odst. 1 zákona o silničním provozu, jejichž podáním došlo podle § 123f odst. 4 zákona o silničním provozu k přerušení běhu lhůt pro odevzdání řidičského průkazu a zánik řidičského oprávnění žalobce. Námitky žalobce žalovaný rozhodnutím č.j. ODSČ-78/B-10 ze dne 11. 10. 2010 zamítl. Proti rozhodnutí o zamítnutí námitek podal žalobce dne 25. 10. 2010 odvolání. Krajský úřad Jihomoravského kraje rozhodnutím ze dne 8. 4. 2011, č.j. JMK 154719/2010, napadené rozhodnutí o námitkách zrušil a věc vrátil žalovanému k novému projednání. O námitkách rozhodl žalovaný znovu dne 7. 6. 2011 rozhodnutím č.j. ODSČ-78/B-10 tak, že je zamítl. Rozhodnutí o zamítnutí námitek napadl žalobce dne 22. 6. 2011 odvoláním.

Žalobce se žádostí ze dne 1. 3. 2011 domáhal toho, aby žalovaný provedl odečet čtyř bodů z celkového počtu jím dosažených bodů, neboť podle jeho názoru naplnil podmínky pro odečet bodů podle § 123e odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu. Žalovaný sdělil žalobci přípisem ze dne 14. 3. 2011, č. j. MMB/0082401/2011, že v daném případě nelze aplikovat § 123e odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu a odpočet provést, neboť žalobce dosáhl 12 bodů. Ustanovení § 123e odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu se aplikuje v případech řidičů, kteří dosáhli maximálně 11 bodů.

Žalobou ze dne 29. 3. 2011 se žalobce původně domáhal, aby krajský soud uložil žalovanému, aby ve lhůtě tří dnů od nabytí právní moci rozsudku provedl odečet čtyř bodů z celkového počtu dosažených bodů v rámci bodového hodnocení porušení povinností stanovených zákonem. V žalobě odkázal mimo jiné na ustanovení § 124 odst. 5 a § 123e odst. 1 zákona o silničním provozu. Žalobce měl za to, že mu vznikl nárok na odečet 4 bodů z celkového počtu 12 dosažených dne 21. 2. 2011.

Krajský soud žalobu zamítl. Z odůvodnění rozsudku je zřejmé, že se krajský soud nejprve zabýval přípustností podané žaloby. Poté, co srovnal právní úpravu žaloby na ochranu proti nečinnosti a žaloby proti nezákonnému zásahu a citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2004, sp. zn. 2 Ans 1/2004 týkající se záznamu v katastru nemovitostí, uzavřel, že v projednávané věci byl žalovaný povinen vydat rozhodnutí o námitkách žalobce směřujících proti neodečtení 4 bodů dle § 123e odst. 1 zákona o silničním provozu. *„Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně je pak přípustné odvolání. To, že má být takto v řízení postupováno, lze dovodit i z rozhodnutí NSS ze dne 3. 5. 2011, č. j. 8 As 23/2010 - 89. Soud proto dospěl k závěru, že v posuzovaném případě je žaloba na ochranu proti nečinnosti žalovaného přípustná.*“

Ohledně posouzení důvodnosti žaloby krajský soud odkázal na závěry výše citovaného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2011, č. j. 8 As 23/2010 - 89, dle kterých *„negativním důsledkem opakovaného porušování předpisů o provozu na pozemních komunikacích je dosažení 12 bodů a pozbytí odborné způsobilosti k řízení motorového vozidla. K opětovnému nabytí této způsobilosti může dojít dle krajského soudu pouze postupem dle ust. § 123 tohoto zákona, tedy uplynutím jednoho roku ode dne pozbytí řidičského oprávnění a prokázáním, že se žadatel podrobil přezkoušení z odborné způsobilosti. Takto získaných bodů se již řidič nemůže zbavit řádným chováním, s nímž počítá ustanovení §*

123e odst. 1 zákona o silničním provozu, byť by v důsledku odkladného účinku podání námitek proti záznamu o dosažení 12 bodů nadále disponoval řidičským oprávněním.“

Krajský soud dále konstatoval, že při rozhodování o žalobách proti nečinnosti správního orgánu není soud oprávněn posuzovat formální náležitosti již vydaných rozhodnutí, rovněž není oprávněn zavázat správní orgán k vydání rozhodnutí o určitém obsahu. Dovodil, že žádost žalobce o opravu záznamu ze dne 1. 3. 2011 bylo s ohledem na její obsah možné posoudit jako uplatnění námitek proti neodečtení 4 bodů podle § 123e odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu a sdělení žalovaného ze dne 14. 3. 2011 jako rozhodnutí o zamítnutí námitek. Současně krajský soud uzavřel, že předmětem posouzení žaloby proti nečinnosti nemůže být to, zda rozhodnutí splňuje všechny předepsané náležitosti dle § 68 a násl. správního řádu a zda bylo vydáno v předepsané formě. Takové posouzení by mohlo být předmětem odvolacího řízení.

Proti rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost. V této namítá nesprávné právní posouzení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Stěžovatel především nesouhlasí s názorem vyjádřeným v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2011, č. j. 8 As 23/2010 - 89, na který krajský soud ohledně důvodnosti žaloby odkázal.

Stěžovatel poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010 - 76, ve kterém zdejší soud dovodil, že ačkoli je záznam bodů do bodového hodnocení pouze určitým administrativním úkonem, dosažení 12 bodů má za následek skutečnost, která je ve své podstatě sankcí *sui generis* spočívající v zákazu řízení motorových vozidel. Stěžovatel je tak určitým způsobem zasažen, resp. omezen na svých právech. Je nutno proto vycházet z premisy, že jakkoli se v případě samotného oznámení administrativního opatření o počtu dosažených bodů nejedná rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s. (nejedná se o rozhodnutí o uložení sankce), v důsledku následků, které jsou s ním dále spojeny, tj. odevzdání řidičského průkazu, zásah do veřejného subjektivního práva (zejm. právo vlastnit a užívat majetek) zde v podstatě existuje.

Dále stěžovatel odkazuje na čl. 40 odst. 2 Listiny, dle něhož je každý, proti němuž je vedeno trestní řízení, považován za nevinného, pokud pravomocným odsuzujícím rozsudkem soudu nebyla jeho vina vyslovena. Čl. 40 odst. 2 Listiny obsahově zjevně souvisí se zárukami práva na spravedlivý proces podle čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (vyhlášena pod č. 209/1992 Sb.), ve znění pozdějších protokolů (dále jen „Úmluva“), které se mimo jiné uplatní při rozhodování o oprávněnosti jakéhokoli trestního obvinění. Evropský soud pro lidská práva ve Štrasburku vykládá pojem trestní obvinění autonomně a vychází z jeho materiálního chápání. Jedná se tedy o jakékoli protiprávní jednání postižitelné trestem. Evropský soud přitom v řadě svých judikátů dospěl k závěru, že jakákoli veřejnoprávní ustanovení sankční povahy nelze posuzovat podle jejich označení, nýbrž podle obsahu a účelu.

Vzhledem k výše uvedenému, že dosažení 12 bodů má za následek skutečnost, která je ve své podstatě sankcí *sui genesis*, jednoznačně taktéž vyplývá, že by se v této situaci právě tak měly promítat základní zásady spojené s ukládáním sankcí, tak jak je obecně

přijímají demokratické státy, tedy že by měla být uplatněna určitá forma presumpce neviny. Z tohoto důvodu není možno v daném případě zapovědět možnost odečítání bodů z bodového hodnocení řidiče dle § 123e odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu. Zákonodárce sice danou problematiku v zákoně o silničním provozu upravil poměrně nešťastně, avšak, toto nemůže být přičítáno k tíži stěžovatele.

Na podporu shora uvedeného poukazuje stěžovatel na chybný závěr napadeného rozsudku, potažmo rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2011, č. j. 8 As 23/2010 - 89, na nějž je odkazováno, že z úpravy bodového hodnocení ani z důvodové zprávy k novele zákona o silničním provozu, kterou bylo bodové hodnocení zavedeno, nelze dovodit, že by řidič i při dosažení dvanácti bodů mohl podáváním námitek proti provedení záznamu v registru řidičů zcela zvrátit negativní následky, které jsou s dosažením dvanácti bodů spojeny. Tento názor by zcela vylučoval opodstatněnost institutu námitek, jelikož by jimi již nešlo cokoli napravit.

Podá-li řidič ve smyslu ustanovení § 123f odst. 4 zákona o silničním provozu námitky proti provedenému záznamu, kterým bylo dosaženo celkového počtu 12 bodů, běh lhůt stanovených v § 123c odst. 3 zákona o silničním provozu se přerušuje ode dne doručení námitek příslušnému obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností do dne, v němž rozhodnutí podle odstavce 3 nabude právní moci. V tomto 3. odstavci je řešena situace, kdy námitky řidiče jsou příslušným obecním úřadem obce s rozšířenou působností shledány jako neodůvodněné. V tomtéž ustanovení § 123f, avšak v druhém odstavci, je dále určeno, že shledá-li obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky oprávněné, nejpozději do 10 pracovních dnů ode dne, kdy mu byly námitky doručeny, provede opravu záznamu o dosaženém počtu stanovených bodů v registru řidičů a neprodleně písemně vyrozumí o provedené opravě záznamu řidiče. Z těchto ustanovení lze vyvodit jednoznačný závěr opřený jednak o jazykový a taktéž o systematický výklad, že v případě podání oprávněných námitek zůstává běh lhůt stanovených v § 123c odst. 3 přerušen. Avšak v případě respektování výše uvedené argumentace napadeného rozsudku (potažmo odkazovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2011, č. j. 8 As 23/2010 - 59), že získáním dvanácti bodů coby maximálního počtu bodů dosažitelných v rámci bodového hodnocení řidičů obecně nastupuje nevyvratitelná právní domněnka o tom, že řidič není odborně způsobilý k řízení motorových vozidel, bychom se u oprávněných námitek dostali k absurdní situaci, že sice počet bodů by byl řidiči ponížen pod 12 bodů, nicméně nedošlo by již zpětně k obnovení odborné způsobilosti. Tomuto absurdnímu závěru se předchází právě tím, že v případě dosažení 12 bodů a podání námitek se nastoluje vyvratitelná právní domněnka, že odborná způsobilost nadále trvá a to do doby, kdy je pravomocně o těchto námitkách rozhodnuto.

Stěžovatel zdůrazňuje, že proti neodečtení 4 bodů podle ustanovení § 123e odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu podal námitky nepřesně označené jako Žádost o opravu v záznamu řidičů ze dne 1. 3. 2011. V napadeném rozsudku soud správně dospěl k závěru, že správnímu orgánu je v posuzovaném případě dána povinnost vydat rozhodnutí a dále, že proti tomuto rozhodnutí správního orgánu I. stupně je pak přípustné odvolání. Na shora uvedené námitky žalovaný reagoval písemností Sdělení k žádosti ze dne 1. 3. 2011 o odečtení 4 bodů z bodového hodnocení řidiče ze dne 14. 3. 2011, č.j. MMB/0082401/2011. Toto sdělení však v žádném případě nelze považovat za jakékoliv

rozhodnutí. To, že správní orgán na podané námitky reagoval, nemůže bez dalšího automaticky znamenat, že v dané věci rozhodl rozhodnutím, proti kterému je přípustné odvolání. Nelze po účastníku řízení spravedlivě požadovat, aby ke všem sdělením správního orgánu přistupoval jako k rozhodnutím. Tímto by ad absurdum byl nucen u všech sdělení správního orgánu, se kterými by jakkoliv nesouhlasil, podávat proti těmto z procesní opatrnosti opravný prostředek. To, že dle vyjádření krajského soudu obsaženého v napadeném rozsudku soud při rozhodování o žalobě proti nečinností správního orgánu není oprávněn posuzovat formální náležitosti již vydaných rozhodnutí, nemůže cokoliv změnit na tom, že shora specifikované Sdělení správního orgánu ze dne 14. 3. 2011, č. j. MB/0082401/2011, nelze v žádném případě považovat za jakékoliv rozhodnutí, a to především s ohledem na výše uvedenou argumentaci.

V doplnění kasační stížnosti stěžovatel uvádí, že dne 29. 12. 2011 obdržel Sdělení k opětovné žádosti o opravu v záznamu registru řidičů ze dne 22. 12. 2011 Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru dopravy, č.j. JMK 52362/2011. V tomto sdělení krajský úřad reaguje na stěžovatelem podanou písemnost ze dne 30. 3. 2011, kterou se domáhal ochrany před nečinností žalovaného a opakovaně žádal o provedení odečtu 4 bodů z bodového hodnocení řidiče. I z obsahu tohoto sdělení lze dle názoru stěžovatele dovodit, že kasační stížnost byla podána důvodně.

Stěžovatel navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud považuje za vhodné předeslat, že není jeho úkolem posuzovat otázku, zda stěžovateli vznikl či nevznikl nárok na odečet bodů v registru řidičů, nýbrž má posoudit, zda předchozí řízení trpělo vadami spadajícími pod vymezení v § 103 odst. 1 s. ř. s. tvrzenými v kasační stížnosti, popřípadě některými dalšími vadami, k jejichž přezkumu je Nejvyšší správní soud povolán v řízení zahájeném podanou kasační stížností z úřední povinnosti. Úkolem Nejvyššího správního soudu tedy je přezkoumat správnost postupu krajského soudu při zamítnutí žaloby stěžovatele na ochranu proti nečinnosti žalovaného.

Pro posouzení procesní legitimace stěžovatele k podání žaloby na ochranu proti nečinnosti žalovaného je podstatné pouze to, zda se žalobce domáhá, aby soud uložil žalovanému vydání toho, co žalobce považuje dle žalobního tvrzení za rozhodnutí ve věci samé nebo za osvědčení. Zkoumání, zda to, co žalobce označuje v žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu jako rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení, je skutečně „rozhodnutím ve věci samé“ nebo „ osvědčením“ ve smyslu § 79 o dst. 1 a § 81 o dst. 2 s. ř. s., je již otázkou meritorního posouzení, nikoliv otázkou podmínek řízení. K tomu lze odkázat na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2008, č. j. 8 Aps 6/2007 - 247, publikované pod č. 1773/2009 Sb. NSS, které se týká obdobné otázky u žaloby na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu, tedy otázky,

zda úkon správního orgánu, který žalobce považuje za nezákonný zásah, takovým zásahem pojmově může být.

Z odůvodnění rozsudku vyplývá, že krajský soud shledal žalobu na ochranu proti nečinnosti žalovaného spočívající v neprovedení záznamu o odečtu bodů přípustnou. Žádost stěžovatele o opravu záznamu v registru řidičů ze dne 1. 3. 2011 posoudil krajský soud dle jejího obsahu jako podání námitek proti neodečtení 4 bodů dle § 123e odst. 1 zákona o silničním provozu a dovodil, že žalovaný byl povinen o těchto námitkách stěžovatele rozhodnout. Za rozhodnutí o námitkách lze dle názoru soudu považovat přípis žalovaného ze dne 14. 3. 2011, ve kterém žalovaný stěžovateli vysvětlil, proč nemohly být body stěžovateli odečteny. Protože tedy žalovaný ve věci rozhodl, krajský soud žalobu zamítl. Pokud jde o absenci formálních náležitostí v rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 3. 2011 dle § 68 správního řádu, krajský soud uvedl, že jemu nepřísluší tyto nedostatky hodnotit, neboť takové posouzení by mohlo být předmětem odvolacího řízení. Současně odkázal na závěry rozsudku zdejšího soudu č. j. 8 As 23/2010 - 89, dle kterého řidiči nárok na odečtení bodů v situaci, v jaké se stěžovatel nachází, nevzniká.

S těmito závěry stěžovatel nesouhlasí. Má naopak za to, že sdělení žalovaného ze dne 14. 3. 2011 v žádném případě nelze považovat za jakékoliv rozhodnutí. To, že správní orgán na podané námitky reagoval, nemůže bez dalšího automaticky znamenat, že v dané věci rozhodl rozhodnutím, proti kterému je přípustné odvolání. Stěžovatel zdůrazňuje, že nelze po účastníku řízení spravedlivě požadovat, aby ke všem sdělením správního orgánu přistupoval jako k rozhodnutím. Tímto by ad absurdum byl nucen u všech sdělení správního orgánu, se kterými by jakkoliv nesouhlasil, podávat proti těmto z procesní opatrnosti opravný prostředek.

Námitky stěžovatele nejsou důvodné.

Dle § 123c odst. 1 zákona o silničním provozu příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností zaznamenává řidičem dosažený počet bodů pouze do celkového počtu 12 bodů.

Dle § 123c odst. 3 téhož zákona příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností při provedení záznamu bodů, kterým řidič dosáhl celkového počtu 12 bodů, neprodleně písemně nebo elektronickou cestou oznámí tuto skutečnost řidiči a vyzve jej k odevzdání řidičského průkazu a mezinárodního řidičského průkazu nejpozději do 5 pracovních dnů ode dne doručení tohoto oznámení. Řidič pozbývá řidičské oprávnění uplynutím 5 pracovních dnů ode dne, v němž mu bylo toto oznámení doručeno.

Dle § 123e odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu řidiči, kterému nebyla ode dne uložení pokuty v blokovém řízení nebo nabytí právní moci rozhodnutí, na jehož základě mu byl v registru řidičů zaznamenán naposled stanovený počet bodů, pravomocně uložena sankce za přestupek nebo trest za trestný čin, spáchaný jednáním zařazeným do bodového hodnocení, po dobu 12 po sobě jdoucích kalendářních měsíců, se odečtou 4 body z celkového počtu dosažených bodů. K tomuto dni **provede** příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností **záznam v registru řidičů o odečtení bodů** z dosaženého počtu

stanovených bodů řidiči, a to nejpozději do 3 pracovních dnů ode dne, kdy vznikl řidiči nárok na odečtení bodů.

Dle § 123f odst. 1 citovaného zákona **nesouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů** v registru řidičů, může **podat proti provedení záznamu písemně námitky** obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu.

Dle § 123f odst. 2 citovaného zákona shledá-li obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky oprávněné, nejpozději do 10 pracovních dnů ode dne, kdy mu byly námitky doručeny, provede opravu záznamu o dosaženém počtu stanovených bodů v registru řidičů a neprodleně písemně vyrozumí o provedené opravě záznamu řidiče.

Dle § 123f odst. 3 citovaného zákona shledá-li příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky řidiče **neodůvodněné,** rozhodnutím námitky zamítne a provedený záznam potvrdí.

Dle § 123f odst. 4 citovaného zákona podá-li řidič námitky proti provedenému záznamu, kterým bylo dosaženo celkového počtu 12 bodů, běh lhůt stanovených v § 123c odst. 3 citovaného zákona se přerušuje ode dne doručení námitek příslušnému obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností do dne, v němž rozhodnutí podle odstavce 3 nabude právní moci.

Z výše uvedeného § 123f odst. 1 zákona o silničním provozu vyplývá, že řidič může podat proti záznamu bodů provedenému v registru opravný prostředek, kterými jsou námitky. Smyslem citovaného ustanovení bylo umožnit řidiči uplatnit proti nesprávně provedenému záznamu opravný prostředek v podobě námitek, o kterých je povinen příslušný obecní úřad způsobem dle § 123f odst. 2 a 3 citovaného zákona rozhodnout. Ačkoliv § 123f odst. 1 zákona o silničním provozu výslovně připouští podání námitek proti aktivnímu úkonu příslušného správního orgánu, resp. provedení záznamu, analogicky lze výkladem dospět k závěru, že řidič je oprávněn brojit námitkami též proti nečinnosti příslušného obecního úřadu, tedy i v situaci, kdy příslušný správní orgán neprovede v registru záznam odečtu bodů dle § 123e odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu.

V projednávané věci stěžovatel žalovanému doručil žádost o opravu záznamu v registru řidičů. V této žádosti uvedl, že mu vznikl nárok na odečet 4 bodů dle § 123e zákona o silničním provozu a žádá o provedení záznamu odečtu bodů. Ačkoliv své podání neoznačil za námitky, lze ho dle jeho obsahu shodně s názorem krajského soudu za námitky považovat, neboť stěžovatel v podání brojí proti postupu žalovaného, který, i když mu vznikla povinnost záznam odečtu bodů provést, takto nepostupoval a záznam neprovedl. Ostatně sám stěžovatel zastává v kasační stížnosti shodný názor, když zdůrazňuje, že proti neodečtení 4 bodů podle ustanovení § 123e odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu podal námitky nepřesně označené jako Žádost o opravu v záznamu řidičů.

Žalovanému, jak již bylo výše uvedeno, v případě podání námitek ukládá § 123f odst. 2 a 3 povinnost o námitkách řidiče rozhodnout. Shledá-li námitky nedůvodnými, je

ve smyslu § 123f odst. 3 povinen tyto rozhodnutím zamítnout a provedený záznam potvrdit. Žalovaný v projednávané věci na žádost stěžovatele o opravu v záznamu registru řidičů reagoval nikoli vydáním rozhodnutí, kterým by námitky zamítl a záznam bodů potvrdil, nýbrž námitky vyřídil toliko neformálním sdělením ze dne 14. 3. 2011. Zbývá tak posoudit, zda krajský soud nepochybil, pokud sdělení žalovaného považoval za správní rozhodnutí o námitkách, neboť v opačném případě bylo na místě žalovanému uložit povinnost o námitkách stěžovatele rozhodnout a nikoli žalobu zamítnout.

Jak tento soud setrvale judikuje, pro posouzení, zda je úkon správního orgánu rozhodnutím, není rozhodující jeho forma, ale jeho způsobilost dotčení veřejného subjektivního práva. Rozhodnutím v materiálním pojetí je takový úkon správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují subjektivní práva nebo povinnosti. Není proto rozhodující, jak správní orgán svůj akt označil nebo případně věc vyřídil toliko neformální přípisem (v tomto případě sdělením ve formě dopisu zaslaného stěžovateli). Nezáleží tedy na procesním postupu, kterým byl úkon veden, ani na jeho formální podobě či označení.

Žalobou na nečinnost se lze domáhat ochrany u soudu jen tehdy, pokud je správní orgán nečinný ve vydání rozhodnutí, kterým má být rozhodováno o právech nebo povinnostech žalobce; pokud úkon správního orgánu není způsobilým zasáhnout do práv a povinností žalobce (tj. není rozhodnutím ve smyslu legislativní zkratky § 65 odst. 1 s. ř. s.) není v pravomoci soudu poskytovat na základě žaloby podle § 79 a násl. s. ř. s. ochranu proti správnímu orgánu, který je s provedením takového úkonu v prodlení, a nemůže rozhodovat o povinnosti správního orgánu úkon provést.

V projednávané věci se stěžovatel žalobou proti nečinnosti žalovaného dožadoval vydání rozhodnutí o námitkách proti neprovedení odečtu 4 bodů dle § 123e odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu z registru řidičů. Pokud zákon o silničním provozu zakládá řidiči za předpokladu splnění zákonných předpokladů nárok na provedení záznamu odečtu 4 bodů z registru řidičů, jde v případě rozhodnutí příslušného správního orgánu o zamítnutí námitek, kterými řidič brojí proti neprovedení příslušného záznamu, bezpochyby o rozhodnutí splňující požadavky ustanovení § 65 s. ř. s, neboť správní orgán rozhodoval o nároku řidiče na odečtení bodů z registru.

V daném případě žalovaný ve sdělení ze dne 14. 3. 2011 stěžovateli k jeho žádosti o odečet 4 bodů vysvětlil, proč nelze požadovaný odečet bodů provést. Žalovaný uvedl, že pokud stěžovatel podal dle § 123f odst. 1 a 4 zákona o silničním provozu námitky proti dosažení 12 bodů a řízení o těchto námitkách probíhá tak dlouho, že mezitím, ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o sankci, na jehož základě byl stěžovateli v registru naposled zaznamenán stanovený počet bodů za přestupek spáchaný jednáním zařazeným do bodového hodnocení řidiče, uplyne 12 po sobě jsoucích kalendářních měsíců, nevzniká stěžovateli nárok na odečet 4 bodů. Dále žalovaný konstatoval, že „*postup dle §123e zákona o silničním provozu lze realizovat pouze u řidičů, kteří mají v bodovém hodnocení již několik bodů zapsaných, avšak maximálně do celkového počtu 11 bodů. Pokud řidič dosáhne 12 bodů v bodovém hodnocení, je postup pro odečítání bodů odlišný (ust. § 123d zákona o silničním provozu) a nárok na odečet bodů dle ust. §123e zákona v žádném případě nevzniká*.“

Výše uvedeným sdělením žalovaný stěžovateli odůvodnil, proč odečet bodů dle § 123e odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu neprovedl. Ačkoliv sdělení nesplňuje formální náležitosti rozhodnutí, lze jej za rozhodnutí dle obsahu považovat. Žalovaný tak nezůstal nečinný, jak mu bylo stěžovatelem vytýkáno a krajský soud tak po právu žalobu na ochranu před nečinností zamítl.

S ohledem na shora uvedené nelze souhlasit se stěžovatelem, který má za to, že sdělení žalovaného nelze považovat za rozhodnutí. Pokud si stěžovatel chtěl být jist ochranou svých práv, měl stěžovatel poté, co se s obsahem sdělení seznámil, podat odvolání. V tom mu nic nebránilo, nicméně stěžovatel této možnosti nevyužil. Takovýto přístup byl s vynaložením potřebné procesní opatrnosti možný.

Polemizuje-li stěžovatel se závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2011, č. j. 8 As 23/2010 - 89, na nějž je v napadeném rozsudku odkazováno, a dle kterých dosáhl-li řidič 12 trestných bodů v registru, nemůže se již takto získaných bodů zbavit řádným chováním ve smyslu § 123 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, je třeba zdůraznit, že v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti se správní soudy nemohou zabývat otázkami ve věci samé, ale pouze posuzují, zda žalovaný správní orgán je či není nečinný, resp. zda ve věci rozhodoval v zákonné lhůtě a bez zbytečných průtahů, atd. Odkázal-li krajský soud v napadeném rozsudku na výše citovaný judikát, činil tak na podporu svého závěru o tom, že žalovaný měl povinnost v projednávané věci vydat rozhodnutí. Pokud současně krajský soud v rozsudku zmínil i závěry odkazovaného judikátu, činil tak nad rámec potřebného odůvodnění.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 in fine s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci úspěch, příslušelo by mu tedy právo na náhradu nákladů řízení, které mu však nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. dubna 2012

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu